



# Π Ρ Ο Τ Υ Π Α

## Π Ρ Ο Σ Μ Ι Μ Η Σ Η

ΕΤΟΣ 6<sup>ο</sup> \* ΤΕΥΧΟΣ 63 \* ΜΑΪΟΣ 2011

«Τύπος Ίνου Ίων ωϊσίων ἐν λόγῳ, ἐν ἀνατροφῇ, ἐν ἀλάτῃ,  
ἐν πνεύματι, ἐν ωϊστί, ἐν ἀϊνείᾳ.» (Α΄ Τιμ. Δ΄ 12)

### Ἡ Ἑλένη ἡ παραδουλεύτρα

Ζοῦσε στό ὄμορφο Καρπενήσι. Ἀπό τά παιδικά της χρόνια τή συνόδευε ἡ φτώχεια. Ὑπανδρεύθη ἕναν ἄνδρα σκληρό καί ἀγροϊκο. Καί μετὰ τό γάμο της ἐξακολούθησε νά ξενοδουλεύει, γιά νά ἐπιβιώσουν, γιατί τά ἔσοδα τοῦ συζύγου δέν ἐπαρκοῦσαν οὔτε γιά τό δικό του ποτήρι. Τά πόδια τῆς κοντόσωμης γυναίκα εἶχαν στραβώσει ἀπό τήν δουλειά. Ἔμοιζαν μέ τίς κουτσοῦρες τοῦ ἀμπελιοῦ. Ἔτσι τά εἶχε χαρακτηρίσει ὁ μακαριστός πατέρας μου, προσθέτοντας πῶς αὐτή ἡ γυναίκα πρέπει νά εἶναι πολύ τυραννισμένη. Τά βάσανα τῆς ζωῆς καί οἱ πόνοι της καί οἱ σωματικές της κακώσεις τήν ἔκαναν νά ταχθεῖ στήν Παναγιά τήν Προυσιώτισσα, νά τήν διακονεῖ κάθε Δεκαπενταύγουστο. Ἐκεῖ τήν γνώρισα καί μοῦ ἐκμυστηρεύθηκε τό μεγάλο θαῦμα τῆς ζωῆς της:

-Δούλευα, Γέροντά μου, ἀπό νύχτα σέ νύχτα καί τό βράδυ, γιά τό παραμικρό, ἔτρωγα ξύλο ἀπό τόν σχωρεμένο τόν ἄντρα μου. Μέ χτυποῦσε στή γῆ, ὅπως τά παιδιά τό τόπι στό γήπεδο.

Μία περίοδο δούλευα παραδουλεύτρα σ' ἕνα γιατρό. Ἦταν καλοπληρωτής, ἀλλά κι αὐτός σκληρός καί δύστροπος σάν τόν ἄντρα μου. Δέν μοῦ ἐπέτρεπε καμμιά κουβέντα νά κάνω ἀπ' ὅσα ἄκουγα καί ἔβλεπα στό ἰατρεῖο του.

Κάποτε πῆρα τά σκουπίδια νά τά πετάξω. Φορτώθηκα τόν κάδο στήν πλάτη καί προχωροῦσα μέσα στό παγερό ἀπόβραδο γιά τόν σκουπιδότοπο. Ὅπως βάδιζα, ἄκουγα ἕνα σιγανό κλαυθμύρισμα. Γύριζα δεξιά, ζερβά· δέν ἔβλεπα κανέναν. Ἄρχισα νά σκιάζωμαι, νά σταυροκοπιέμαι. «Πειρασμός – λέγω – θά εἶναι. Κανείς δέν φαίνεται στόν δρόμο καί τό μωρουδίστικο κλάμα μέ συνοδεύει». Ἐφθασα στό

σκουπιδότοπο, άνοιξα τό καπάκι τοῦ κάδου καί βλέπω ἕνα μωρό στά αίματα νά κλαίει. «Παναγιά μου, τί νά κάνω; Στόν γιατρό δέν πρέπει νά κάνω λόγο, άφοῦ αὐτός τό πέταξε. Στόν σύζυγό μου, ποῦ νά τό δείξω; Θά μέ σφάξει σάν λαμπριάτικο άρνί· άσε καί τί θά βάλει στό λογισμό του». Τό πῆρα στήν ποδιά μου. Ἦτανε ζεστό. Κλαυθυμύριζε. «Ζωντανό πλάσμα τοῦ Θεοῦ δέν πάει ἡ καρδιά μου νά τό πετάξω. Θά τό πάρω στό σπίτι μου κι ὁ Θεός βοηθός». Τό φίλησα. Τά αίματα τρέχανε άπό τό κεφαλάκι του. Φαίνεται πώς τό χτύπησε τό καπάκι τοῦ κάδου. Τό ἔσφιξα στήν άγκαλιά μου, γιά νά τό ζεστάνω, καί τράβηξα γιά τό σπίτι μου. Τόν κάδο στήν πλάτη καί τό παιδί στήν άγκαλιά. Τό ἔσφιξα, Γέροντά μου, ὅπως σοῦ ἔπα, ὅσο μπορούσα περισσότερο, γιά νά τό ζεστάνω.

Στό σπίτι δέν βρῆκα κανέναν. Εἶπα μέσα μου: «Ὁ Θεός εἶναι μαζί μου». Τό ἔπλυνα άπό τά αίματα, τό τύλιξα στά κουρέλια μου, σέ μία παλιά μου πουκαμίσσα, τό θήλασα (ἤμουνα μωρομάννα) καί τό ἔβαλα στή σκάφη πού ζύμωννα τό ψωμί νά κουρνιασει τό πουλί μου. Τό σταύρωσα καί εἶπα: «Παναγιά μου Προυσιώτισσα, χαρίτωσέ το νά μή κλάψει». Ἐγινε, Γέροντά μου, τό θαῦμα τῆς Προυσιώτισσας. Ποτέ δέν ἔκλαψε! Τό τάιζα κρυφά καί τό κοιμιζα κάτω άπό τό κρεβάτι μας. Ὅταν ἐρχόταν ὁ άνδρας μου, ἔτρεμα άπό τόν φόβο. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε σάν ρολόι, μή κλάψει καί ποῦ θά σταθῶ.

Πέρασε ὁ καιρός καί ἄρχισε νά μπουσουλαῖ. Ὅποτε ἕνα μεσημέρι, τήν ὥρα πού τρώγαμε ξετρύπωσε τό μωρό καί ἤρθε κάτω άπό τό τραπέζι. Μόλις τό εἶδε ὁ άνδρας μου, γυάλισαν τά μάτια του σάν τοῦ λιονταριοῦ.

-Τί εἶναι αὐτό; - μοῦ λέγει.

Τότε ἔκαμα τό σταυρό μου καί τοῦ εἶπα τό μυστικό. Συγκινήθηκε καί τό δέχτηκε σάν νά ἦταν δικό του. Τό παιδί αὐτό σήμερα εἶναι νυμφευμένο καί ἐργάζεται στό Καρπενήσι. Άπό τό παιδί αὐτό ἔχω ἕνα ποτήρι νερό. άπό τά δικά μου τίποτες.

Ἐκλαιγε ἡ κυρα-Ἐλένη, ὁσάκις ἔκανε λόγο γι' αὐτό τό γεγονός. Τό διηγεῖτο τόσο ζωντανά, πού ἔνοιωθα πώς κι ἐγώ βρισκόμουν μαζί της τήν ὥρα πού μετέφερε τόν κάδο καί σκιαζόμουννα τό κλάμα τοῦ μωροῦ, άνοιγα τόν κάδο καί κατάπληκτος ἔπιανα τό πεταμένο βρέφος στήν άγκαλιά μου. Τό ἔκρυβα στόν άποκρέβατο μέ τήν εὐχή ψάρι νά γίνει, νά μή κλάψει καί βάλει σέ ζάλη λογισμῶν τόν γέρο-σαμαρά. Καί συγκινούμουννα μέ τήν ἐμφάνισή του στό φτωχό τραπέζι τῆς Ἐλένης.

Τήν ρώτησα πολλές φορές:

-Νοιάστηκες νά μάθεις ποιοί ἦταν οἱ γονεῖς του;

Καί μοῦ ἀπαντοῦσε:

-Σέ τί θά ὠφελοῦσε αὐτό; Ἐγώ τό ἔχω δικό μου, τό πονῶ περισσότερο ἀπό τά δικά μου παιδιά. Αὐτό μ' ἔκανε νά συμβουλευῶ τίς παραδουλεύτρες τῶν γιατρῶν: «Προσέχετε τί ἔχουν οἱ κάδοι πού μεταφέρετε στά σκουπίδια». Μπορεῖ νά ἔχω ἀμαρτία πού τό ἔλεγα, ἀλλ' ἐγώ τό σύστηνα.

Τό διηγούμαι καί τό γράφω, γιά νά μείνει ἡ μάννα Ἐλένη στήν ἱστορία καί τό θαῦμα τῆς Παναγίας γνωστό, πού κράτησε δύο χρόνια περίπου τόν κλαυθμυρισμό του, γιά νά μή προδώσει τήν Ἐλένη. Ὅλα τά οἰκονομεῖ ὁ Θεός, ὅταν σ' αὐτόν ἀκουμπᾶμε.

Ἀπό τό βιβλίο  
«Μορφές πού Ἰνῶρισα νά ἀσκοῦνται στό σκάμμα τῆς Ἐκκλησίας»  
σελ.379, Ἀ' Ἐκδοση Σεπτέμβριος 2010

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΙΑΤΙΣΤΑΣ  
ΤΗΛ. 2465021472 ΦΑΞ 2465023133  
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: ΙΕΡΕΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ